

αυτῆς καὶ ταπεινῆ καὶ ἂν ἦναι ἡ θέσις του, ἀπολαύει οὐχ ἥτιον τῶν κοινωνικῶν εὐεργετημάτων, καὶ διὰ τοῦτο ἔχει καὶ τὸ ἱερὸν καθήκον νὰ συνεισφέρῃ καὶ αὐτὸς τὴν βοήθειαν καὶ συνδρομὴν του.

Ὅταν ἀποθανυμάζωμεν μέγα τι καὶ περικαλλὲς οἰκοδόμημα, ὑπερστολίζει καὶ καθωραΐζει τὴν πόλιν, ἐξαίρομεν καὶ ἐπαινοῦμεν τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ ἀρχιτέκτονος, ὅστις συνέλαβε τὸ κομψὸν καὶ κανονικὸν σχέδιον· ἀλλ' ὁ ἀρχιτέκτων μόνος δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἐπινόημά του, ἂν ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν παρεῖχον αὐτῷ τὴν συνδρομὴν των· οὕτως ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἐργάτου, ὅστις ἀνέρεχεται καὶ κατέρχεται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τὰς κλίμακας καὶ τὰ ἱερά μεταφέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του τοὺς λίθους, τοὺς πλίνθους, τὴν ἄσβεστον, μέχρις ἐκείνου, ὅστις ἐφάντασθη καὶ ἐσχεδιάσε τὸ ἔργον, ἅπαντες ἔχουσι χωριστὰ δικαιώματα ἐπὶ τῶν ἐπιφανῶν καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Καὶ δὲν ἐννοοῦμεν διὰ τῶν λέξεων τούτων νὰ ἐξισώσωμεν τοῦ ἀρχιτέκτονος τὴν μεγαλοφυΐαν μὲ τὴν ὑλικὴν ἐργασίαν τοῦ ἐργάτου. Ὅχι· ἀλλ' ὁμῶς, ἐὰν στρατηγὸς τις διὰ τῆς τακτικῆς καὶ τῶν στρατηγημάτων του κερδίσῃ μέγαν νικῆν, πρέπει ἄρ' γε νὰ λητμηνηθῶσιν εἰς χιλιάδες τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες διὰ τοῦ θάρρους, τῆς γενναιότητος, τῆς ἀνδρείας των ἐγένοντο κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης διασκορπίσαντες τοὺς ἐχθροὺς διὰ τοῦ ξίφους καὶ τῆς λόγχης.

Ἐκ τῶν εἰρημένων δυνάμεθα ἤδη ἐν συνόψει νὰ ὀρίσωμεν τὴν κοινωνίαν ὡς δὲ πῶς.

«Κοινωνία εἶναι μεγάλη τις καὶ ἀπειρήριθμος οἰκογένεια, ἥς τὰ μέλη συμβιούντα ὀφείλουσιν ἀμοιβαίως νὰ βοηθῶσιν ἀλλήλα, ὅπως ζῶσι καλῶς καὶ εὐδαιμόνως, καὶ νὰ φιλοπονῶσιν ὡς αἱ ἐργατικαὶ μέλισσαι, πρὸς θεραπείαν τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν.»

Οὐδαίς δ' ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρπανηθῇ διὰ τὴν θέσιν, ἣν κατέχει ἐν

τῇ κοινωνίᾳ. Ἐκαστος ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν διὰ τῆς σπουδῆς, τῆς φιλοπονίας καὶ οἰκονομίας του νὰ καταστήσῃ αὐτὴν εὐτυχῇ καὶ ἀξιόζηλον· ἐὰν δ' ἐπιθυμῇ ν' ἀνυψωθῇ καὶ διακριθῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, πρέπει νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, κινούμενος οὐχὶ ὑπὸ μωρᾶς φιλοδοξίας ἢ χαμαιζήλου φθόγου, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ιδέας τοῦ νὰ δυνήτῃ εἰς μᾶλλον νὰ ἐργασθῇ ὅπως προσφέρῃ εἰς αὐτὴν τὰς ὑπερσίας καὶ τὰ εὐεργετήματα του.

Ὁ ζῶν ἐν τοῖς κόλποις τῆς κοινωνίας ἐν δυνήτῃ καὶ φυγοπονίᾳ, χωρὶς νὰ προσπαθῇ ν' ἀνταποδώσῃ, ὅσον καὶ ὅπως δύναται, τὴν εὐδαιμονίαν, ἥ ἀπολαύει, εἶναι ἀνάξιος ν' ἀπαρτίξῃ μέλος αὐτῆς καὶ πρέπει νὰ πεοιφρονῇται.

Ἀλλ' ἡ μεγάλη αὕτη οἰκογένεια, ἣν ὠνομάσαμεν κοινωνίαν, θὰ ἦτο ἀληθὴς αἰωνία κόλασις, ἂν μὴ ἐλαμβάνετο ἡ δέουσα πρόνοια, ὅπως συντηρῇται καὶ ἀσφαλίζεται ἡ κοινωνικότης τῶν μελῶν της ἀπὸ τῶν κακοβούλων κατὰ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐν γένει εὐδαιμονίας της ἐξεγέρσεων τῶν διεφθαρμένων αὐτῆς μελῶν. Τὴν πρόνοιαν ταύτην δέον νὰ λάβῃ αὐτὴ ἡ κοινωνία θέτουσα χαλινούς εἰς τὰς παραφόρους ὁρμὰς τῶν τέκνων της. Οἱ χαλινοὶ οὗτοι εἶναι οἱ νόμοι, περὶ ὧν προσεχῶς θὰ διαλάβωμεν.

(Μετάφρασις)

I. Σ. ΚΡΑΣΣΑΣ.

ΠΕΡΙ

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ.

Πᾶς Ἕλλην γινώσκει ἀναμφιλέκτως τὴν ἐτυμολογίαν, καὶ ἐντεύθεν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἣν τῆς βραχείας ταύτης διατριβῆς προετάξαμεν· ἴσως δὲ καὶ πολλοὶ τῶν ἀναγινωσκόντων ἡμᾶς πολ-

λάκις εἰς τὴν ὑπὸ τῆς λέξεως ταύτης δηλουμένην πρᾶξιν κατέφυγον ἵνα λύσωσι τὴν οὐχὶ πολὺπλοκον ἐκείνην οὐρανὴν παντός ἐν Ἑλλάδι παλαιοῦ καὶ νέου περιδικοῦ, ἥτις ὀνομάζεται ἀνιγμὰ. Ἄλλ' ἂν πάντες οἱ ἀναγνώσται τοῦ συγγραμματος τούτου γινώσκουσι τί σημαίνει ὁ ἀναγραμματισμός, ὀλίγοι βεβαίως εἰσὶν οἱ μεμνημένοι εἰς τὴν μικρὰν ιστορίαν του καὶ εἰς τὴν ἔτι μικροτέραν αὐτοῦ γραμματολογίαν. Ὅθεν εὐελπιστοῦμεν ὅτι δὲν ἐματαιπονήσαμεν, καρφολογήσαντες πᾶν ὅ,τι περὶ τῆς φιλολογικῆς ταύτης παιδείας γινώσκειται, καὶ ὁρμαθίσαντες, πληρέστερον ἴσως ἢ ἐν ἄλλαις τοιούτου εἶδους μελέταις, τὰ ἐπιτυχέστατα τῇ: ἀναγραμματικῆς γραμματολογίας δοκίμῃ. Ἐπειδὴ δὲ φρονοῦμεν ὅτι οἱ πλείστοι τῶν, κατὰ τὴν κλασικὴν ρῆσιν, ἐν τευξομένων, γινώσκουσιν ἐκ μὲν τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν λατινικὴν, ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων πιθανώτερον τὴν ἰταλικὴν καὶ γαλλικὴν ἢ τὰς τραχείας τοῦ Βορρᾶ διαλέκτους, οὐδένα ἀγγλικὸν ἢ γερμανικὸν ἀναγραμματισμὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ παρατίθεμεν.

Ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ δὲν ἀπόλυται εἰς τὴν ἐρεθώδη νύκτα τοῦ χρόνου· ἐφευρέτης δὲ τούτου νομίζεται ὁ Χαλκιδεύς Λυκόφρων τρεῖς ἐκατονταετηρίδας πρὸ Χριστοῦ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ ὀμιχλώδει ἐμπνεύσει διαπρέψας. Οὐχ ἤττον, ὥς καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα ιστορικὰ προσώπα συμβαίνει, ὁ δυστυχὴς Λυκόφρων κινδυνεύει ν' ἀπολέσῃ τὸ πτυχίον τοῦτο τῆς ἐφευρέσεως, ὅπερ οἱ πλείστοι τῶν φιλόλογων τῷ ἀπένειμαν, ἐὰν παραδεχθῶμεν τὴν ὑπὸ τινων ἐξενεχθεῖσαν γνώμην ὅτι ἡ κάββαλα, τούτέστιν ἡ παρ' Ἑβραίοις δαιμονολογία, δι' ἧς ἀλληγορικῶς ἐομνηνεύεται ἡ Γραφή, ἐπενοήθη διαρκούσης τῆς ἐν Βαβυλῶνι δουλείας τοῦ ἱσραηλιτικοῦ λαοῦ. Πράγματι τὸ τρίτον μέρος τῆς δαιμονολογίας ταύτης, ὅπερ ὀνομάζεται Θημύρα, ἤγουν μετὰ βολῇ,

εἰς οὐδὲν ἄλλο συνίσταται ἢ εἰς ἀναγραμματισμούς, δι' ὧν ἐν τοῖς διαφόροις βιβλικοῖς ὀνόμασιν ἀποκαλύπτονται ἐννοιαὶ ἀλλόκοτοι καὶ μυστηριώδεις.

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ δὲν ἀπαντῶμεν πολλοὺς ἀναγραμματισμούς· γνωστοὶ δὲ εἰσὶν οἱ ὀλίγοι, οὓς ἀναφέρει Εὐστάθιος, Ἡρας Ἴον ἐκ τοῦ Ἀρσινόῃ, Λόχος καὶ Ὀχλος ἐκ τοῦ Χόλος, ἀῆρ ἐκ τοῦ Ἡρα. Ἀναμέθω ὁμως μεταξὺ τῶν ἀναγραμματῶν νὰ πολιτογραφῶμεν καὶ τὰς φράσεις ἐκεῖνας, αἵτινες ἀντιστρέφουσιν ἀναγινωσκόμεναι οὐ μόνον διατηροῦσι τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐτὴν τῶν γραμμάτων τάξιν, ὥς νῦν ψον ἀνομήματα μὴ μόνον ὁψιν. Καὶ ἐν τῇ λατινικῇ οἱ πλείστοι τῶν μέχρις ἡμῶν διασωθέντων ἀναγραμματισμῶν ἐποιήθησαν ὑπὸ τῶν νεωτέρων· δὲν πρέπει ὁμως νὰ διέλθωμεν ἐσφαλτῶς περιεργά τινα δοκίμια, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λατίνοις συγγραφεῦσιν ἀπαντοῦμενα, ἅτινα κατασκευάζονται διὰ τὴν διαιρέσεως μιᾶς μάνης λέξεως εἰς πλείονας· τοιοῦτοτρόπως τὸ *sus lineam* σχηματίζεται ἐκ τῆς ἐνιαίας λέξεως *suslineamus*. Νῦν δὲ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς κυρίως λατινικοὺς ἀναγραμματισμούς, ὧν πρῶτον παράδειγμα παρατίθεμεν τὴν λέξιν *Roma* ἀναγραμματισθεῖσαν εἰς *amor* τὴν γνωστὴν ἐρώτησιν τοῦ Πιλάτου πρὸς τὸν Ἰησοῦν, *quid est veritas?* ἐξ ἧς παρήχθη ἡ ἔξοχος φιλοσοφικὴ ἀπάντησις, *est vir qui adest*, προσκτωμένως οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ πλείονα ἰσχύον καὶ κῦρος. Τοιαύτη πράγματι ἐστὶν ἡ ἐντύπωσις, ἣν εἰς ἕκαστον παράγει πᾶσα ἐπιτυχῶς ἀναγραμματισθεῖσα λέξις καὶ πρὸ πάντων τὰ κύρια ὀνόματα, εἴτε ἐκ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ προκύπτει ἔπαινος, εἴτε φόβος· καὶ τοῦτο διότι τὰ στοιχεῖα τῆς νέας εὐφροσύνης καὶ δυσρήμου λέξεως περιέχονται ἐν τῷ ἀναγραμματισθέντι ὀνόματι, ἐν αὐτῇ, οὕτως εἰπεῖν, τῇ ἀτομικότητι τοῦ ἐκχωρισθέντος ἢ λαιδορηθέντος. Οὕτως

π.χ. φρονούμεν ὅτι ὁ ὕψιστος ἔπαινος ὁ ἀπονειμθεὶς τῷ Βολταίρῳ ἐστὶ τὸ ἔπι-
 τυχῶς ἀναγραμματισθὲν ὄνομα τοῦ Vol-
 taire εἰς τὴν ἐπικλησιν *Vo alte vir* ὁμο-
 λογοῦμεν ὁμῶς ὅτι ὁ ἀναγραμματισμὸς
 ἀπέτυγε πληρέστατα τοῦ σκοποῦ τοῦ ὁ-
 ρῶντος ἐκ τῆς λέξεως *mulier* (γυνή) πα-
 ρήχθη τὸ λοιδοριον ἀνάγραμμα I, Iemur!
 (ἔρρε, δαίμον!) ταῦτ' οὐδ' εἰρήσθω καὶ πε-
 ρὶ τοῦ ἄλλου ἀναγραμματισμοῦ, δι' οὗ
 ἐκ τῆς λέξεως *uxor* (γυνή, σύζυγος),
 μεταβαλλομένου τοῦ *x* κατὰ τὴν προφο-
 ρὰν εἰς *cs*, παρήχθη ἡ λέξις *orgus* (κόλα-
 σις). Ἐν τέλει σημειούμεν ὅτι ὁ μέγας αἰ-
 ρεσιάρχης Καλβίνος ἀνεγραμμάτισε τὸ
 ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα *Calvinus* εἰς *Alcu-
 inus*¹⁾, ὅπερ ἐστὶ τὸ ὄνομα σοφοῦ τινος
 ἐπὶ Καρόλου τοῦ Μεγάλου ἀκμάσαντος
 καὶ λίαν συντελέσαντος εἰς τὴν κατὰ
 τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γενομένην ἀνακαινί-
 σιν παντὸς κλάδου τῆς μαθησεως ὕψατον
 δὲ πάντων, καίπερ περιεργότατον, πα-
 ρατίθεμεν τὸν ἀναγραμματισμὸν τοῦ *her-
 ba nicotiana* (ταμβάκος), ἐν τῇ ὁποίᾳ
 λέξει παραδόξως ἀνευρέθησαν ὅλα τὰ
 γράμματα τ' ἀποτελοῦντα τὴν λατινι-
 κὴν ρῆσιν *in bona caritate!* ἀντιστοιχοῦ-
 σαν πρὸς τὸ ἡμέτερον «ὕψι αἰνεῖτε»
 τοῦτέστι πρὸς τὴν εὐχὴν τὴν παρακο-
 λουθοῦσαν τὰ παρμικὰ ἀποτελέσματα
 τοῦ ὑπὸ τῶν ἀναγραμματισθεῶν δύο
 λέξεων δηλουμένου βωτάνου.

Ὡς πᾶσα τέχνη ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ ἀ-
 γραμματισμὸς ἔσχε τὴν ἀκμὴν του, τοῦς
 Ὁμήρους του, τοῦς Μαικήνας του καὶ
 τοῦς μάρτυράς του, τέλος δὲ τοῦς διώ-
 κτας του καὶ τὴν παρακμὴν του. Χρυ-
 σοῦς αἰὼν τοῦ ἀναγραμματισμοῦ δύνα-
 ται ἀληθῶς νὰ κληθῇ ἡ ΙΣΤ'. ἑκατον-
 ταετηρὶς καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ΙΖ'.—μέγας δὲ
 ἀνακαινιστὴς αὐτοῦ θεωρεῖται ὁ ἐξοχος

τῆς ἐποχῆς ἐκείνης σοφὸς καὶ ποιητὴς
 Jean Dorat, ἐκλατινίσας τὸ ὄνομα αὐ-
 τοῦ εἰς *Auratus* καὶ ἐνεκα τῆς πολυ-
 μαθείας του τυχὼν τοῦ τίτλου καὶ τοῦ
 μισθοῦ βασιλικοῦ ποιητοῦ. Οὗτος ἀνε-
 γραμμάτισε τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων
 αὐτοῦ, πρὸ πάντων δὲ τὰ τῶν φίλων
 του καὶ τῶν μεγιστάνων τῆς αὐτῆς ἑ-
 πως εὐφρέστερον τοὺς κολακεύσῃ. τὸ πα-
 ράδειγμα δ' αὐτοῦ ἠκολούθησαν πλείστοι
 ἄλλοι, οὕτως ὥστε κατὰ τὰς βασιλεῖας
 Καρόλου τοῦ Θ' καὶ Ερρίκου τοῦ Γ' ὁ συρ-
 μὸς τῶν ἀναγραμματισμῶν ἐπεκράτησεν,
 ὡς λέγει ὁ σύγχρονος εὐφρέστατος ἄλ-
 λος συγγραφεὺς *Pierre Lacroix* ἢ ἄλλως
le bibliophile Jacob, τοσοῦτον δεσπο-
 τικῶς ὅσον καὶ ὁ τῶν γενεῶν. Καὶ αὐ-
 τὸς ὁ σοβαρὸς *Ménage*, ὁ ἐξοχος αὐ-
 τῶν κριτικῶν τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, δὲν ἔμεινεν ἀ-
 πρόσβλητος ἐκ τῆς μισσητικῆς τού-
 τῃς μανίας, μιμηθεὶς τοὺς, κατὰ τὴν
 ἑτερον σύγχρονον αὐτοῦ κριτικὸν *Colletet*
 διώκτην ἀμείλικτον τοῦ ἀναγραμματι-
 σμοῦ, ἅν' α. τ. ε. τ. ρ. α. μ. ἐν ὅ. ο. ε. κ. εἰ-
 ν. ο. υ. ν. ὁ. α. ε. τοὺς τὰ ὀνόμα-
 τα ἀνατρέποντας. Ἐνταῦθα
 σημειούμεν ὅτι καὶ ὁ ἰδιόρρυθμος καὶ μέ-
 γας τῆς Γαλλίας συγγραφεὺς *François
 Rabelais* ἀνεγραμμάτισε τὸ ἴδιον αὐ-
 τοῦ ὄνομα εἰς *Alcofribas Nasier*. Πλὴν οἱ
 πράγματι καταλαβόντες ὑψίστην θέσιν
 ἐν τῇ ἀναγραμματικῇ γραμμα-
 τολογίᾳ εἰσὶ *Bachel* τις, συντάξας ποι-
 ῆμα ἐκ 1200 στίχων ἐπονομαζόμενον Ἀ-
 νάγραμμα, ἐν ἑκάστῳ στίχῳ τοῦ
 ὁποίου περιέχεται εἰς ἀναγραμματισμὸς
 ὁ ποιητὴς Λουδοβίκος *Mairel* γράψας ἐ-
 λόκληρον τόμον πλήρη ἀναγραμματισμῶν
 πρὸς ἔπαινον τοῦ καρδινάλιου Ριχελιῶς
 ὁ πατὴρ Λουδοβίκος, καρμηλῆτης τὸ
 τάγμα, ἐνθουσιῶν ὑπὲρ τῆς Ἀγ. Μα-
 ρίας τῆς Μαγδαληνῆς, ἣν ἐξόμνησε δι'
 ἀναγραμματισμῶν, ἀναγραμματίσας προσ-
 ἑτί ἅπαντας τοὺς ἁγίους τοῦ ἡμερολογί-
 ου, ὅλους τοὺς ποντίφηκας, βασιλεῖς,
 αὐτοκράτορας, βασιλίδας καὶ ἐπιρρανεῖς
 ἄνδρας τῆς παγκοσμίου ἱστορίας τῆ-

1) Γνωστὸν ἔστιν ὅτι ἐν τῇ λατινικῇ καὶ
 ἐν ταῖς ἐξ αὐτῆς ἀμέσως παραγομέναις γλώσ-
 σαις τὸ U ἀντηλλάσσεται μέχρι πρὸ μικροῦ
 μετὰ τοῦ V, τὸ δὲ J μετὰ τοῦ I. Ἄλλως
 τε τὸ τοιοῦτον ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἀναγραμ-
 ματίζοντας.

λος ἀνώνυμός τις, ὅστις ἔνεκεν ἐξαιρετικῆς πρὸς τὴν Θεοτόκον εὐλαβείας, ἐπενόησεν ὕμνον ἐξ ἑκατὸν ἀναγραμματῶν συγκείμενον καὶ ἐξαχθέντα ἐκ τῶν λέξεων τοῦ ἀγγελικοῦ χαιρετισμοῦ Ave, Maria, gratia plena, Dominus tecum.

Νῦν δὲ μεταβαίνοντες εἰς τὰ γαλλικά ἀναγράμματα κ' ἀδοκίμια, πρῶτον παρατίθεμεν τὸν ὠραῖον ἀναγραμματισμὸν τὸν ἐξαχθέντα ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς πολυελγήτου Καρόλου τοῦ Θ'. βασιλέως τῆς Γαλλίας εὐνοουμένης Marie Touchet-je charme tout ἀκολουθῶς τὸν ἐκ τοῦ Frère Jacques Clément, ὀνόματος τοῦ μοναχοῦ τοῦ δολοφονήσαντος Ἐρρίκον τὸν Γ', c' est l'enfer qui m'a créé τὸν ἐκ τοῦ Verniettes, ὀνόματος προστεθέντος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἰωάννου Βαπτιστοῦ Ρουσσώ εἰς τὸ ἐπώνυμόν του ὅπως ἐξάρη τὴν ἀφνὴν αὐτοῦ καταγωγὴν, γενόμενον εὐφῶς ἀναγραμματισμὸν ὑπὸ τοῦ ἐξόχου μαθηματικοῦ Saurin, ἐχθροῦ τοῦ Ρουσσώ—tu le renies. Πολυλάκις ὁ ἀναγραμματισμὸς ὀνόματός τινος προφητικῶς προήγγειλε μέλλουσαν δυστυχίαν εἰς τὸ φέρον τὸ ὄνομα ἐκείνου πρόσωπον συμβητομένην· οὕτω λ. χ. τὸ ὄνομα τοῦ γάλλου ἀεροναύτου l'abbé Miolan, τοῦ ἀερόστατον οἰκτρῶς διεργάγη, ἀνεγγραμμάτισθη πρὸ τοῦ δυστυχήματος τούτου, εἰς ballon abîmé (ἀερόστατον βεδυτισμένον). Ἀλλὰ περιεργοτάτη πασῶν τῶν τοιοῦτου εἶδους ἀναγράμματα τῶν προφητειῶν ἐστὶν ἡ εἰς γάλλον τινὰ André Pujom συμβᾶσα, ὅστις ἀναγραμματίσας τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ τὴν φοδερὰν ταύτην ἀπόφασιν pendu à Riom! Ὁ ἐγκέφαλός του ἐξάπτεται, καὶ ἀναγκασθεὶς ἔνεκεν ὑποθέσεών του νὰ πορευθῇ εἰς τὴν ῥηθεῖσαν, πόλιν Riom, διαπληκτίζεται μετὰ τινος, τὸν φονεύει, καὶ ὑφίσταται τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Τίς δὲ δύναται νὰ πιστεῦσῃ ὅτι ὁ ἀναγραμματισμὸς προεμάντευσε τὸ τέλος τῆς μεγάλης γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, καὶ τὸν ἐπενεγκόντα αὐτὸ μοιραῖον ἄνδρα

προϋπέδαιξεν, εὐρὼν ἐν τῇ λέξει Révolution française τὸ un Corse la finira Τέλος προστίθεμεν ὅτι πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀναγραμματισμῶν, ἐπενεμήθησαν κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑκατονταετηρίδα ἐργασίαι τινὰ, ἅπερ παρήγαγον τὸ τοσοῦτον λυσιτελεῖς κλειθρῶν τῶν γραμμάτων (cadenas à lettres) ὃ δὲ γάλλος μυθιστοριογράφος Cazotte ἐφόδισε τὴν βασιλίσσαν Μαρίαν Ἀντωνίσκη, μεγάλως περὶ τὴν πνευματικὴν ταύτην παιδείαν τεροπομένην, διὰ προφητικοῦ ἀναγραμματισμοῦ ὑπὸ τῆς λαιμητόμου βραδύτερον πραγματοποιηθέντος.

Ἐν Ἰταλίᾳ ὁ ἀναγραμματισμὸς οὐδέποτε προσείκυσε τοσοῦτους καὶ τοσοῦτον ἐνθέρμους θιασώτας καὶ προστάτας ἐκ τούτου δ' ἐπεται ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἰταλικῶν ἀναγραμματισμῶν μᾶλλον ἐκ παραδόσεως, οὕτως εἰπὲν, ἢ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον γινώσκονται. Ἐκ τῶν ἀναγραμματισμῶν τούτων παρατίθεμεν πρῶτον τὸν ἐκ τοῦ donna γενόμενον d'anno, καθ' οὗ ἐντόνως διαμαρτυροῦμεθα τὸν ἐκ τοῦ Chiaramonti ἐπωνύμου τοῦ βιβλιοθηκῆτος Πάπα Πίου τοῦ Ζ'. Chinati, Roma τὸν ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ἐπιγράμματοποιοῦ καὶ φιλολόγου Μούτση ποιηθέντα καὶ κατισχύσαντα ὅλων τῶν κατὰ τοῦ αὐτοῦ Μούτση ὑπὸ τοῦ ἐτέρου διαπρεποῦς ποιητοῦ καὶ φιλολόγου Κώστα γραφέντων πικρῶν μετέλλων, οὗτος δ' ἐστὶν ὁ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ σατυριστοῦ Paolo Costa ἐξαχθεὶς poco salato (ὀλίγον εὐφρῆς). Ἀξιοὶ ἐπὶ τέλους ἰδιαιτέρας μνείας εἶσιν οἱ δύο ἀναγραμματισμοί, ὑπὸ Κιντοῦ τινος καθηγητοῦ ποιηθέντες κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐλευθερωθείσῃ Ἑνετίᾳ πρῶτην ἐπίσημψιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας, καὶ οὗς ἀνέγνωμεν τῷ 1866 ἐν τινὶ ἰταλικῇ ἐφημερίδι· οὗτοι δὲ εἰσὶν ἐκ τῶν ὀνομάτων Vittorio Emanuele — O Re! ami tu il Veneto? — Mira, il Veneto è tuo.

Ἄλλ' ἤδη ὁ ἀναγραμματισμὸς παντὸς τοῦ παρήμασε, μὴ τοιμὼν πλέον γὰρ

ἐπεὶ δὲ ἀξιόσεις ἐπὶ τὴν προσοχὴν τῶν
λογίων, περὶ πολλῶν σπουδαιότερα καὶ
λυσιτελέστερα ἀντικείμενα ἀσχολουμένων
ἐν δὲ τῇ προγραφῇ του ταύτη, ἐκρύ-
βην εἰς τὸ αἰνιγματικῶς ἐκπτώτος ἡγε-
μόνων ἐν ἀφανεί πολισματίῳ. Ἡμεῖς
βεβαίως, οἱ τ' ἀνωτέρω περὶ αὐ-
τοῦ φιλοπονήσαντες, δὲν λυπούμεθα ἐπὶ
τούτῳ· προτρέπομεν μάλιστα τοὺς ἀνα-
γνώσοντας ἡμᾶς νέους, νὰ μὴ θεωρήσω-
σι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἢ ὡς ἀπλὴν φιλο-
λογικὴν πληροφορίαν, καὶ νὰ μὴ κατα-
κρίνωσι ποτὲ εὐτελεῖς λεπτὸν τοῦ πο-
λυτίμου καιροῦ των περὶ τὴν ἄδοξον ταύ-
την καὶ ὅλως ἀσκοπον ἀσχολίαν.

M. M.

ΚΑΛΥΚΕΣ

* * * Ὁ πλούσιος φιλάργυρος, ὁ ἔκου-
σιως πᾶσαν στέρησιν ὑφιστάμενος, ὁμοιά-
ζει πρὸς τὸ φορτηγὸν ζῶον, ὅπερ, ἐνῶ κο-
μίζει τὸν χρυσὸν τρώγει, τὸ ἄλγυρον.

* * * Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι ἡ μνήμη
τῆς καρδίας.

* * * Ἡ ἀληθὴς ἀξία ὁμοιάζει πρὸς
τὸ ἐρύθημα τῆς παρθένου, ὅπερ ὅσῳ
περισσότερον θέλει νὰ κρυβῇ, τόσῳ μᾶλ-
λον καταφαίνεται.

* * * Ἡ ἀγνωμοσύνη ἐστὶ βεβαίως
τὸ μέγιστον τῶν ἐγκλημάτων, διότι
οὐδεὶς ποτε ἐτόλμησε νὰ καυχηθῇ ἐπὶ
τούτῳ.

* * * Δὲν πρέπει νὰ θεωρῶμεν δόξαν
τὸ νὰ μὴ πίπτωμεν ποτὲ, ἀλλὰ τὸ νὰ
ἐγειρώμεθα δσάκις πίπτομεν.

* * * Ἡ πιεζομένη ἀρετὴ ἀναδείκνυ-
ται ὡραιότερα, ὥς εὐωδέστερος καθί-
σταται ὁ συντριβόμενος λιβανωτός.

ΡΟΙΚΝΙΣ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Ὅταν βρέχη, βροντᾷ κι' ἀστράφτη,
Τότε ἀκούω 'ς τὰ στήθη χαρά·
Τότε μόνον κινίεται κι' ἀνάφτει
Ἡ μικρὴ μου οὔωγὴ φαντασιά.

Τότε βλέπω τοῦ Ἠλάστη τὸ χέρι,
Ὅπου σπρώχνει τὰ νέφη μ' ὀρμῇ,
Τὸ θωρῶ 'ς τὴν τρομάρα, ποῦ φέρει
Ἡ βροντώδης ψηλάθε ἀστραπή.

Ἀγροικῶ τῇ φωνῇ του 'ς τ' ἀνέμι,
Ποῦ 'ς τὰ δάση ἀντιχεῖ τὰ πυκνά,
Σὰν νὰ λέγῃ 'ς τὸ δόλιο νὰ τρέμῃ,
Ποῦ δὲν ἔχει τὰ στήθη του ἀγνά.

Μεγαλεῖον τῆς φύσεως, ποῦ δείχνει
Ποῖος ὁ Ἠλάστης ποῦ ἔκτισ' αὐτῇ·
Μεγαλεῖον, ποῦ 'ς τὸν ἄπιστο ρίχνει
Μιὰ φεγγόβολη ἀχτίδα θεϊκή.

Γονατίζω, τὸ βλέμμα σηκώνω·—
Ποῖος ἐγὼ εἰς τὴ φύσι ἐμπροστά;
Ἄ! γιατί δὲν ἀνάφτω, δὲ λυόνω,
Μὲς τὴν τόση τῆς γῆς πυρκαϊά;

Ἄ! γιατί δὲ συντρίβει κ' ἐμένα
Αὐτ' ἡ θεία τ' οὐρανοῦ ταραχή;
Περναστὴ 'ς τὰ φτερά τ' ἀναμμένα
Τὸ κορμί μου δὲν παίρνει μαζύ;

Μυστικὰ μὲ τῆς φύσεως τῇ ζάλῃ
Ἡ ὑπαρξίς μου μὲ μιᾶς νὰ ἐνωθῇ,
Νὰ χυθῶ, νὰ σβυσθῶ 'ς τὴν ἀγκάλη,
Ὅπου τ' Ἄπειρο μέσα της κλεῖ.